

www.galarna.si

Laura Lee Guhrke: *The Wicked Ways of a Duke*

Prevod: Matej Krajnc

Copyright © 2008 by Laura Lee Guhrke

Published by arrangement with Avon Books, an imprint of HarperCollins Publishers.

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMSŠ 2015

Vse pravice pridržane.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.

Slika na naslovnici: PeriodImages, Shutterstock

Distribucija: Avrora AS d. o. o.,

p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.111(73)-311.2

GUHRKE, Laura Lee

Zvite ukane pregrešnega vojvode / Laura Lee Guhrke ; [prevod Matej Krajnc]. - 1. izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba KMSŠ, 2015. - (Samska dekleta ; knj. 2)

Prevod dela: The wicked ways of a duke

ISBN 978-961-6982-25-2 (trda vezava)

COBISS.SI-ID 85559297

Laura Lee Guhrke

Zvite ukane pregrešnega vojvode

Samska dekleta: 2. knjiga

Prevod:

Matej Krajnc

*To knjigo posvečam vsem svojim bralcem. Vaša
spodbuda in podpora mi pomenita več, kot lahko izrazim
z besedami. Hvala vam.*

1. poglavje

Vojvoda Šentsirški je v svoji izprijenosti potonil še globlje! Kukanje mladenkam pod krila na dobrodelnih plesih? Zgroženi smo!

Mestne čenče, 1894

Mnenje gospodične Prudence Bosworth o omenjenem incidentu se je izkazalo za nekoliko drugačno od mnenja družbenih časopisov, a tistega večera se ni zavedala, kako bodo o tem poročali časopisni pisuni, pa tudi preveč zaposlena je bila, da bi ji bilo mar. Početje vojvod, pa naj bodo izprijeni ali ne, je ni prav nič zanimalo.

S svojimi podrejenimi šiviljami je pri madame Marceau že nekaj tednov pospešeno šivala obleke za

modne mlade dame, ki so ob začetku sezone prihajale v London, in v tistem hipu je imela v popravilu ravno eno izmed oblek. Ko bi se lady Alberta le ne premikala.

»Pohiti, Bosworthova!« Lady Alberta je sunkovito potegnila krilo, pri čemer se je svetla svila ločila od niza biserov med Prudenčinimi prsti in blago se je strgalo. »Res moraš biti tako počasna?«

Prudence je obstala na petah in nejeverno zrla v pred kratkim poškodovano obleko. Malo je manjkalo, pa bi končala popravilo. Vlažne lase je umaknila s čela in segla v košaro s šivalnim priborom po klobčič zlate niti in škarje. »Poskusila bom šivati hitreje, gospa,« je zamrmrala, trudeč se obdržati spoštljivo in obžalujočo držo, tako nujno za njen položaj.

»Več kot potruditi se moraš! Vojvoda Šentsirški me je povabil na naslednji ples, ki utegne biti najpomembnejši dogodek v mojem življenju. Nedavno se je vrnil iz Italije in zdaj se namerava poročiti, veš.«

Prudence tega ni vedela, pa tudi vseeno ji je bilo. Ta ples je bil prvi pomembnejši družabni dogodek te sezone in priprave so bile zadnje dni naporne, skorajda ni bilo časa za hrano in počitek. Izpuščanje obrokov je sicer ni preveč motilo. Kot glavna šivilja za modno londonsko modistko se je še kako zavedala svoje okrogle postave, zato se je vedno trudila, da bi zmanjšala svoje

obroke. Pri spanju pa je bilo drugače. Hrepenela je po vrnitvi domov v svoje udobno stanovanjce na ulici Little Russell, da bi se zavlekla v posteljo, a se je zavedala, da jo od počitka loči vsaj še dobrih dvanajst ur. »Da, gospa. Seveda.«

Tovrstno hlapčevsko mrmranje pa lady Alberti ni bilo pogodu. Mladenka je jezno zavzdihnila, prekrizala roke in z nogo, obuto v satenasti copatek, besno zacepetala: »Ne morem verjeti, kaj se mi dogaja. Najprej je sir George Laverton stopil na mojo ljubko obleko in jo raztrgal, štor. Zdaj pa se moram obremenjevati še z najpočasnejšo šiviljo pri madame Marceau.«

Taista šivilja pa je ugotavljala, da ima opravka z eno izmed najbolj zoprnih debitantk. Škoda le, da tega ni smela povedati. Prudence se je ugriznila v jezik, se opomnila, da samokontrola pravzaprav krepi značaj, in šivala, kot je le mogla hitro.

»Če bom zaradi tvoje nesposobnosti zamudila ta valček in izgubila vse možnosti pri Rhysu,« je nadaljevalo dekle, »bo madame Marceau izvedela za to.«

Prudence je ob teh besedah streslo. Da je napredovala do mesta glavne šivilje, je morala enajst let trdo delati, zdaj pa bi lahko zaradi ene samcate neugodne besede lady Alberte ta položaj v hipu izgubila. Lord Denville

je bil v Britaniji eden redkih, ki so obrtnikom redno plačevali, njegove hčerke pa so bile pri madame Marceau med najpomembnejšimi strankami. Ne da bi prekinila delo, je Prudence zajela sapo karseda globoko in mirno: »Da, gospa.«

Pred Prudenčinimi očmi se je prikazalo še eno svileno krilo. »Se pripravljaš na poroko z vojvodo Šentsirškim, Alberta?« Vprašanje je bilo zastavljeno s posmehljivim glasom, po mnenju Prudence tudi s kančkom zlobe. »Malce prenagljeno, se ti mar ne zdi, takšen preskok s poznanstva na zakon po le enem valčku?«

»Več možnosti imam pri njem kot večina, Helen Munro, to prav dobro veš. Najini družini imata v lasti sosednji posesti in pozna se že célo življenje.«

»Verjetno s tem misliš na célo svoje življenje. Se ti ne zdi, da si morda premlada za vojvodo Šentsirškega? Ima že triintrideset let, ti pa komaj dvajset. Zanj si samo otrok.«

»Ni res! Drži, da sem imela komaj osem let, ko je odšel, a gotovo me nima več za otroka. Takoj ko me je zagledal, me je povabil na valček. To že nekaj pomeni.«

»Bi rekla, da!« je rekla neka druga ženska, ki se je smeje pridružila pogovoru. »Še teden dni ni doma, pa si je že zagotovil tvojo doto in prihodek!«

»In vsak peni mu bo prišel prav,« je Helen Munro potrdila svojima družabnicama. »Vojvoda Šentsirški rad živi na veliki nogi, poleg tega pa je zabredel v dolgove, pravijo. Čeprav je podedoval naslov po svojem stricu, ga to ne bo rešilo upnikov. Dolgovi starega vojvode so bili desetkrat višji od njegovih, posestvo pa je v razsulu. Z Munrojevo greva vsako poletje v Derbyshire k lordu in lady Tavistock, tako da sem si na lastne oči ogledala revno stanje Šentsirškega gradu. Zapuščene razvaline. Sam bog ve, v kakšnem stanju so ostala posestva.«

»Winter Park je videti kar dobro,« je odgovorila lady Alberta. »Seveda bi živela tam, glede na to, da tam šentsirska zemlja meji na našo. Kar zadeva njegove dolgove, pa jih imajo tudi mnogi njegovi vrstniki. Moj papá pa seveda ne. Na kupe denarja ima.«

»Seveda, v Londonu pa mrgoli na kupe čednih ameriških dedinj, ki bi z veseljem ujele vojvodo in katerih očetje imajo precej več denarja kot tvoj!«

»Američanke? Nobenega uglednega porekla nimajo. Rhys ne bi nikoli izbral Američanke za svojo vojvodinjo.«

»Te Američanke znajo biti zelo očarljive.«

Lady Alberte to ni pretreslo. »Precej očarljivejša sem od grozних Američank.«

Z nogo je sunila Prudence v koleno, prav nič nežno.
»Za božjo voljo, Bosworthova, še nisi končala?«

»Skorajda, gospa,« je odgovorila in trdno prijela krilo, da ga dekle ne bi spet potegnilo stran.

»Vedi, da želim, da je obleka tako brezhibna kot takrat, ko sem jo prvič oblekla. Če bo kdorkoli opazil, da je bila v popravilu, te bom dala obglaviti zaradi sramote ...«

»Se spet lotevaš služkinj, Alberta?« se je za Prudenčinim hrbtom oglasil moški glas, ki ga je vse skupaj zabavalo, in prekinil nerganje. »Kako lepo je vedeti, da se nekatere stvari nikoli ne spremenijo.«

»Presenečeno mrmranje preostalih dam je napolnilo sobo ob prihodu nepričakovanega moškega, kajti ta niša in čakalnica sta bili namenjeni izključno ženskam. Lady Alberta pa tega očitno ni opazila.

»Rhys!« je veselo vzkliknila v pozdrav.

»Kaj pa počneš tu?«

»Tebe sem iskal, seveda,« je odgovoril, in četudi Prudence ni odmaknila pogleda od svojega dela, je zaznala, da se je med govorjenjem pomikal vse bliže. »Saj bova plesala tisti valček, kajne? Ali se mi je samo sanjalo?«

»Niso bile sanje,« se je zasmejala lady Alberta, katere razpoloženje se je ob prihodu vojvode očitno popravilo. »Ampak res moraš oditi. Sprožil boš govornice.«

»Mar res?« Stopil je k Prudence, ki je klečala na tleh. Ko je njegova senca padla čez njene roke, je prenehala s šivanjem in za hipec pokukala proti njemu, kajti v vseh osemindvajsetih letih svojega življenja še ni videla vojvode. Tako drzen pa bi pritegnil pozornost katerekoli ženske. A hiter ošvrk s pogledom ji ni prav veliko povedal. V mali niši so luči svetile za njim, tako da je bila njegova visoka postava zgolj obris volnenega, snežno belega oblačila in svetlih las.

Ko se je spet lotila dela, je presenečeno ugotovila, da so njegova široka ramena zastirala še tisti kanček svetlobe, ob kateri je lahko delala. Če bi ga prosila, da se umakne, bi bilo sila nevljudno in ni želela tvegati, da bi zaradi kritiziranja mogočega bodočega soproga lady Alberte njena jeza še narasla. Prudence se je z glavo še približala k delu in poskušala nadaljevati s tistim kančkom svetlobe, ki ji je še ostal, a šlo je zelo počasi.

»Rhys, oditi moraš,« je nadaljevala lady Alberta še vedno smeje. »Sploh ne bi smel biti tu, veš.«

»Zakaj ne?«

»To se ne počne.«

»Prav zato sem to storil. Poleg tega pa te nisem našel v dvorani in sem se bil prisiljen podati v ženske prostore, da bi te našel. Čeprav se bojim, da sem prepozen, kajti zaznal sem nekaj Straussovega.«

»Čigavega?«

»Straussovega, draga,« je rekel potrpežljivo. »Z valčkom so začeli brez naju.«

Dekle je osuplo kriknilo z rezkim glasom.

»Nikar ne razbij okenskih šip, Alberta,« je naposled dejal in Prudence se je nasmehnila. Všeč ji je bilo, da morda gospod le ni bil tako zagledan v Alberto kot ona vanj.

»Samo valček je,« je nadaljeval. »Bova pa zaplesala naslednjega.«

»Zdaj bi morala plesati, a Bosworthova očitno ne zmore narediti preprostega popravka na obleki.«

Prudenčin nasmešek je v hipu izginil in nadvse si je želela, da bi lady Alberto s svojo iglo zbodla v nogo. Samo majcen vbod, je razmišljala. Pozneje se lahko še vedno izdatno opraviči za nerodnost.

Ko je še premišljevala o tej ideji, je Prudence že vedela, da je ne more uresničiti. Dekle je hčerka bogatega grofa, sama pa je preprosta šivilja. Ni si mogla privoščiti tveganja, da bi izgubila službo zaradi hipnega zadovoljstva.

Včasih nas življenje preizkuša.

Da bi karseda pospešila delo in se znebila groznega dekleta, se je Prudence rahlo dotaknila gospodove noge, da bi pridobila njegovo pozornost. »Če bi šlo, gospod,«

je rekla, da ne bi odmaknila pogleda s svojega dela, »bi se lahko malce umaknili? Zakrivajte mi svetlobo.«

Lady Alberti se je utrgal besen krik. »Kakšna predrznost!«

»Drzna je, mar ne?« Gospoda je stvar prej zabavala kot ujezila, a če je Prudence upala, da jo bo odnesla brez posledic, se je motila.

»To je vojvoda Šentsirški,« je rekla lady Alberta, kot bi bila Prudence preveč omejena, da tega ne bi vedela, ter brnila košaro s šivalnim priborom, da se je njena vsebina raztresla po aubussonski preprogi. »Kako si mu drzneš ukazovati?«

Prudence je zrla v svoj šivalni pribor, ki je razmetan ležal na tleh. Bala se je, da bo kljub obupnim poskusom podrejenosti svoj položaj vseeno izgubila še pred jutrom. Če ne bo našla druge službe, se bo morala vrniti v Sussex in spet živeti s stricem Stephenom in teto Edith. Obupna misel.

»Prav ničesar boljšega si ne zaslužim, kaj pa se mešam med žensko in njeno modistko,« je rekel vojvoda in ton v njegovem glasu je zvenel dobrovoljno. Prudence je olajšano zavzdihnila. »Menda bo najbolje, da storim, kot želi.«

Na njeno presenečenje ji je ugodil, a ni se umaknil, temveč je pokleknil k njej. Opazovala je njegove

roke, medtem ko je poravnal njeno košaro in segel po škatlico z bucikami. »Oh, gospod, ne,« je šepnila, ko je z obžalovanjem sprevidela, kaj namerava. »Ne obremenjujte se.«

»Ni mi v breme, zagotavljam vam.«

Ko je Prudence potegnila šivanko skozi svilo, si ga je drznila ošiniti s pogledom. Ugotovila je, da je strmel vanjo. Njune oči so se srečale, srce ji je zastalo v prsih in prenehala je šivati.

Bil je prelep. Lep kakor jesensko jutro v Yorkshiru, ko se zeleni gozdovi spremenijo v tisoč odtenkov zlata, travnike, še vedno zelene, pa ovija srebrno ivje. Ujela je njegov vonj, zemeljski kot gruče šote, dim gozdnega ognja in jabolčnik ostrega okusa iz otroštva.

Razprla je ustnice in zaneslo jo je proti njemu. Globoko je vdihnila. Nasmehnil se ji je, ustnice je ukrivil tako, da je pomislila, ali ji morda ne bere misli in se smeji preprostemu dekletu. Toda bilo ji je vseeno. Dišal je božansko.

Njegove srebrno zelene oči so preučevale njen obraz z napeto natančnostjo, a kljub temu ni mogla umakniti pogleda. Nagnil se je bliže, še vedno se je smehljaj. Njegovo zapestje se je nalahno dotaknilo njenega kolena in odskočila je, vsa napeta zaradi dotika, on pa je zgolj pobral njene škarje s tal in jih dal

v košaro. Nato so se njegove goste trepalnice spustile do njenih rok, široko se je nasmehnil in pokazal se je niz osupljivo pravih zob, belih kot blago njegove oprave. »Nadaljujte s šivanjem, prosim,« je zamrmral, da ga je komajda slišala. »Ne bi prenesel, da bi Alberta spet vpila.«

Prudence je potlačila nasmešek in se prisilila k delu, medtem ko je on zbiral razpletene kolute niti. Še nikoli ni naletela na moškost v tako izjemni obliki tako od blizu in skrivoma ga je med delom še vedno preučevala.

Njegova večerna obleka je bila, kot je opazila, brezhibna in izvrstno ukrojena po zadnji modi. So pa druge stvari kazale na to, da mu za modo sicer ni mar. Njegovi lasje, bleščeči in pod plinskimi lučmi rumeno rjavi, so bili gosti, malce valoviti in brez želje po kakršnemkoli sredstvu za lase, ki bi jih ukrotilo. Bil je lepo obrit, ne ravno po zadnji modi, a pametno, se je zdelo Prudence. Če bi imel brado, bi mu ta skrila skladne poteze njegovega obraza in močno čeljust, brki pa bi odvrnili pozornost od lepote njegovih ust in akvilinskega loka njegovega nosu. Še nikoli v življenju ni videla tako lepega moškega.

»Rhys, kaj počneš tam spodaj?« Prudenčino opazovanje je prekinil smeh lady Alberte. »Ne morem verjeti, da klečiš na kolenih in igraš gentlemana pri šivilji.«

V dekletovem smehu je bilo nedvomno moč zaznati kanček nejevolje in Prudence je stisnilo. Pogledala je gospoda in nalahno zmajala z glavo ter ga preseče pogledala.

Nestrpno je zamrmral. Najsi je bilo to namenjeno njej ali lady Alberti, tega Prudence ni mogla vedeti, a glavo je nagnil nazaj in si dekle pred seboj pozorno ogledal. »Jaz, da igram gentlemana?« je dejal s kančkom prezira v sicer vljudnem tonu. »Kakšna opazka!«

Lady Alberta je olajšano in presenečeno zacvilila, Prudence pa je začutila, da napetost počasi izginja.

»Kako lepe gležnje imate!« je dodal, ko je gledal dekletova stopala in si jih ocenjujoče ogledoval. Ni se zmenil za mrmanje in poglede ostalih dam. »No, očitno je mala Alberta povsem odrasla.«

Dekle se je zdaj že trapasto hihitalo. Prudence je ta zvok prinesel pravo olajšanje po vsem prejšnjem stokanju. Naposled je dokončala nalogo, segla po škarjah, in ko se je premaknila bliže vojvodi, je še enkrat vdihnila njegov čudoviti, zemeljski vonj. »Hvala vam, gospod,« je šepnila, medtem ko je odrezala nit.

»Ni za kaj,« ji je zamrmral v uho. »Z veseljem.« Poravnal je krilo lady Alberte in vstal.

Prudence je sedla. »Dokončala sem, gospa.«

»Končno!« Dekle je prijelo gospoda pod roko, ki ji jo je ponudil, in nišo sta zapustila skupaj. Prudence se je obrnila in gledala za njima, ko sta odhajala. Olajšanje, da se je znebila lady Alberte, se je prepletalo z razočaranjem, ko je vojvoda izginjal pred njenimi očmi. Takšnega moškega verjetno ne bo srečala nikoli več.

Pa kaj. Zamišljeno je skomignila z rameni in zabodla šivanko v blazinico, ki jo je vojvoda pospravil v njeno košaro. Nato je vstala. Z roko si je pritisnila na hrbtenico in upognila hrbet, da bi pretegnila boleče mišice, nato pa zagledala Mario, ki ji je pomignila z bližnjega hodnika.

Njena najbližja prijateljica, Maria Martingale, si je z njo delila stanovanje, sama pa je podnevi delala v pekarni. Ponoči si je dodatni denar služila s tem, da je pomagala na plesih, kot je bil tale.

Prudence se je hitro razgledala, pobrala svojo košaro in stopila k prijateljici, ki je stala ob hodniku, ki je vodil do kuhinj. V roki je držala srebrn pladenj.

»Kdo je bil tisti moški?« je vprašala Maria.

»Neki vojvoda.«

»Neumnost!« je nejeverno dejala Maria. »Resnično?«

Prudence je prikimala. »Lady Alberta, ki sem ji popravljala obleko, ga je klicala vojvoda Šentsirški.«

»No, njegovo obnašanje se je zdelo res *šentano* viteško,« je odvrnila Maria in se smejala pridevniku, ki je se ujemal z njegovim naslovom. »Na tvojem mestu ne bi mogla narediti niti šiva!«

»Težko je bilo,« je priznala Prudence in se nasmehnila, »a uspelo mi je. Poslastica za oči, mar ne?«

»Bi rekla! Morala bi videti, kako so dame strmele, ko ti je pomagal. Nato pa jim je pokukal pod krila in jih onečastil, pokvarjenec!«

Prudence je spreletelo prijetno vznemirjenje. Vedela je, da je to storil zaradi nje, in ni mogla verjeti, da je bilo moškemu njegovega visokega položaja sploh mar zanjo.

»Dekletu to ni bilo všeč, niti malo ne,« je rekla Maria. Ves čas te je prebadala z očmi. A njemu ni bilo mar.« Prestopila se je z ene noge na drugo. »Noge me bolijo.«

»Verjamem. Celo noč si tekala gor in dol od kuhinjskih prostorov do jedilnice z večerjo na pladnjih.«

Marijin obraz, skremžen od bolečine, se je v hipu spremenil v nasmešek, ki je razsvetlil njen obrazek. »Vsaj nekaj sem odnesla od tega. Pokusila sem svoj delež dobrot.« Dvignila je skoraj prazen pladenj. »To slano pecivo s škampi je neopisljivo slastno.«

Prudence je zastokala, od lakote jo je stisnilo. V ustih

